

Mèdia

ENTREVISTA

Guillermo Fesser

PERIODISTA, MEMBRE DE GOMAESPUMA

Periodisme “Hem deixat el control de la informació en mans de comptables i la gent ha perdut la confiança en els mitjans”
Humor “Hi ha una frase que detesto: «Bé, ara seriosament...» Com si fent broma no poguessis dir grans veritats!”

“No em puc ni imaginar com deu ser treballar cada dia als informatius de TVE”

TONI VALL
BARCELONA

Guillermo Fesser va ser una de les potes de Gomaespuma, ha escrit guions de cinema i ha dirigit la pel·lícula *Cándida*. Des del 2008 viu als Estats Units, on fa de periodista per a Onda Cero i *El intermedio* (La Sexta). També escriu llibres. I acaba de publicar *Mi amigo invisible* (Espasa), una novel·la amb important presència d'ell mateix i del món confús en què vivim.

El protagonista del teu llibre té un amic invisible que va conèixer quan era petit i a més a més un agent literari català que es diu Josep Maria. Sembla bon paio...

És que jo també tinc un agent català! No es diu Josep Maria, sinó Ramon. De broma també li dic: “Si no et truco jo, tu no em truques”; o “És que no em col·loques res enlloc...” Molt del que passa a *Mi amigo invisible* està basat en la realitat o, més ben dit, en el que a mi m'agrada dir-ne “la meua realitat”.

¿Escriure et permet explicar-te a tu mateix?

I tant! Per entendre's un mateix, es pot anar al psicòleg, agafar un taxi i parlar amb el taxista o quedar-se a casa i escriure. La tercera opció és la que més em convenç.

Però no són unes memòries...

No, a mi m'agrada exagerar la realitat. El mateix que vam fer amb el meu germà Javier al guió d'*El milagro de P. Tinto*. Encara avui em pregunten de què va la pel·lícula i no ho sé respondre amb gaire exactitud.

Hi ha mirada introspectiva?

Sí, arriba un moment de la vida que comences a voler reflexionar sobre les coses que t'envolten i sobre com ets. Gairebé sense proposar-t'ho estàs posant en perspectiva la teua vida. És fàcil que passi quan t'arriba la crisi dels 40, quan un dia el teu fill, a qui tant has cuidat i de qui tant t'has preocupat, et diu: “Au va, deixa'm!”

Per a algú que ha cultivat l'humor, ¿deu ser agradable que et recordin per haver-ho fet, oi?

CRISTINA CALDERER

Molt agradable! L'humor és un vehicle d'expressió fonamental. Hi ha una frase que detesto: “Bé, ara seriosament...” Com si fent broma no poguessis dir grans veritats! Quevedo, Tono, Mihura, el periodisme de Chaves Nogales, la literatura de Mendoza... Exemples a cabassos!

Al llibre es detecta la importància que atorgues als petits detalls.

Home, és que per a un periodista són essencials. Amb Gomaespuma vam entrevistar el rei de Jordània perquè el meu fill es va fer amic del fill de l'ambaixador de Jordània a Espa-

nya. Gràcies a això ens vam saltar una llista d'espera de mesos, amb el *New York Times* el primer de la llista. Fa poc, al poble del sud de Nova York on visc, en una botiga vaig conèixer una senyora que hi treballava. Va resultar que la seva filla era la secretària d'Obama. I així vaig poder engegar un projecte literari que, si no, hauria sigut complicadíssim.

Sempre que t'escolto o et llegeixo aprofites qualsevol excusa per explicar que, a més d'escriptor, humorista i director de cine, ets sobretot periodista.

És que és el que soc. El que a mi m'agrada és explicar històries. Ara ho faig sobretot descobrint primícies antigues a Onda Cero, fets històrics inèdits o poc explicats. Al llibre tampoc puc evitar-ho, hi ha moltes coses tretes de la realitat.

Fa deu anys que vius als Estats Units. ¿Ara deu ser un bon moment per al periodisme, oi?

Sí, i tant. Entre tanta confusió la gent està tornant a confiar en les fonts periodístiques de tota la vida. El *New York Times* té sis corresponents treballant a la Casa Blanca!

¿Trump és un imant per al periodisme?

Totalment, tothom està pendent d'ell, i li encanta. A Trump només li interessa Trump. És el Jesús Gil dels EUA. Fa molta vergonya que el conductor del país sigui un paio a qui només li interessa ell mateix i fer-se fotos amb noies atractives.

Tots el critiquem però li hem de reconèixer que ha sigut un dinamitzador de la professió periodística. Tens raó. Jo mateix tinc moltes coses a agrair-li: sense ell no seria avui corresponental d'*El intermedio* als EUA.

¿Allà el periodisme continua sent una institució forta i respectada?

Crec que sí. Tenen bons pressupostos i poden destinar periodistes a viatjar i a investigar temes durant sis mesos, si fa falta. Hi ha un múscul informatiu poderós. Entenen que les bones informacions tenen un preu.

A Espanya la situació és sensiblement diferent...

Aquí s'ha deixat el control de la informació en mans de comptables i, esclar, la gent ha perdut la confiança en els mitjans. Però els periodistes continuem sent necessaris.

Ser honest amb la professió sembla que costi cada vegada més.

Hi ha molts periodistes empleats en mitjans que els fan sentir vergonya. Però han de menjar! No em puc ni imaginar com deu ser treballar cada dia als informatius de TVE. Però no hi penso com a periodistes servils amb el poder, sinó com a persones que han de sobreviure. —

Política
“A Trump només li interessa Trump, és el Jesús Gil dels Estats Units”